

Az Úr angyala pedig így szólt Fülöphöz: „Kelj fel, és menj Dél felé a Jeruzsálemből Gázába vezető útra, amely néptelen.” Ő felkelt, és elindult. És íme, egy etióp férfi, a kandakének, az etiópok királynőjének udvari főembere, aki egész kincstára fölé volt rendelve, és Jeruzsálemben járt az Istent imádni, visszatérőben hintóján ülve olvasta Ézsaiás prófétát. Ezt mondta a Lélek Fülöpnek: „Menj oda, és csatlakozz ahhoz a hintóhoz.” Amikor Fülöp odafutott, hallotta, hogy Ézsaiás prófétát olvassa, és megkérdezte tőle: „Érted is, amit olvasol?” Erre az így válaszolt: „Hogyan érthetném, míg valaki meg nem magyarázza?” És megkérte Fülöpöt, hogy szálljon fel, és üljön mellé. Az Írásnak az a szakasza, amelyet olvasott, ez volt: „Amint a juhok levágni viszik, és amint a bárány néma a nyírója előtt, úgy nem nyitja meg a száját. A megaláztatásért elvétellett róla az ítélet, nemzetségét ki sorolhatná fel? Mert élete felvitetik a földről.” Az udvari főember megkérdezte Fülöptől: „Kérlek, kiről mondja ezt a próféta? Önmagáról vagy valaki másról?” Fülöp beszélni kezdett, és az Írásnak ebből a helyéből kiindulva hirdette neki Jézust. (Acta 8, 26-35)

Kedves Testvérek!

Folytatjuk tovább a hónapokkal ezelőtt megkezdett tanulmányozását az Apostolok Cselekedeteiről írott bibliai könyvek. A mai istentiszteleten az etióp kincstárnok története egy részében próbálunk elmélyülni.

Igeszakaszunk úgy kezdődik, hogy az Úr elküldi egyik tanítványát, név szerint Fülöpöt *a Jeruzsálemből Gázába vezető útra, amely néptelen*. Milyen üzenet van Igénk ezen mozzanatában számunkra? Hiszen ezt kell keresnünk, megtalálnunk és megvalósítanunk. Először is az van benne és vegyük bátran magunkra, hogy Jézus tanítványának lenni azt jelenti, hogy **készen állunk odamenni, ahová küld az Úr**. A Márk evangéliumának 3. részében ezt olvassuk ugyanis Jézusról: „*tizenkettőt választott ki arra, hogy vele legyenek, azután elküldje őket, hogy hirdessék az Igét.*” Az Úr Jézus tehát két dolog miatt választotta ki a tanítványokat: hogy vele legyenek, és hogy beleálljanak a tőle kapott küldetésbe, s hirdessék az Igét. Ennek a két dolognak csak együtt van értelme és értéke a tanítványi életben.

Tanítványságunkat teszi mérlegre ez az Ige. Aki ugyanis nem szokott Jézussal lenni, az nem keresztyén ember. Maximum csak névlegesen. Aki keresztyén ember, az krisztusi, Krisztushoz tartozó. Rendszeresen vele, mellette van. Imádkozó, Igét olvasó ember. A mai rohanó világban a tanítványok egyik fenyegetettsége, hogy nem töltenek elég időt Jézussal. Valaki így fogalmazott ennek kapcsán: *„Ha olyan sok dolgod van, hogy nem érsz rá imádkozni, akkor bizonyos lehetsz, hogy jobban elfoglalod magad, mint ahogy Isten jónak látja.”* Mennyi időt töltünk az Úr mellett? Az imádság, az igeolvasás mennyire része életünknek? Ezt mindenki tudja önmagáról. S egyáltalán nem baj, ha szembesülünk vele.

Mennyi időt töltünk Jézussal egyénileg és a többi tanítvánnyal közösségben? Vagyis mennyit imádkozunk saját, otthoni csendességünk alkalmával és hányszor jelenünk meg az Úr házában istentiszteleti alkalmakon? **Járj el a gyülekezetbe!** Az is erről szól: az Úrral vagyunk, figyelünk szavára, aki feltölt, bátorít, vigasztal, megerősít vagy éppen megint, megfedd, helyre tesz, vagy utat mutat.

Az Úrral lenni – ez a tanítványi élet egyik jellemzője, a másik pedig úgy hangzik, hogy **küldetésben lenni.** Hiszen Jézus nem azért választotta ki a tizenkettőt, hogy vele legyenek csupán, hanem azért is, hogy utána **elküldje őket, hogy hirdessék az Igét.** Nem önmagunkért vagyunk keresztyének. Ettől sokkal több a feladata a keresztyén embernek. Ha csak úgy „elvagyunk” a hitünkkel, az kevés. Jézus célja nem az, hogy örüljünk a hitnek és senki mással ne foglalkozzunk. **Nem az a cél csupán, hogy megmeneküljünk a kárhóztól, hanem az is, hogy másokat megmentünk.** Persze nem mi vagyunk a megmentők, hanem Krisztus, aki ebben is használni akar bennünket.

A Krisztuskövető ember küldetését viszont **akadályozhatják** bizonyos dolgok, tényezők. Én ezek közül most csak egyet emelek ki, ez pedig a **kényelmesség.** A közelmúltban láttam is erről egy kis videót. Jézus elbeszélget egyik tanítványával, aki behuppan egy kényelmes fotelbe és azt gondolja, hogy elég, ha egy nagyobb összeget ad Jézusnak s ezzel le van tudva a tanítványsága. Jézus pedig az illetőt az egyik munkatársához szeretné elküldeni. Sikertelenül.

Vizsgáljuk meg önmagunkat, a saját hívő életünket: **mennyire vagyunk kényelmes keresztyének? Elküldhet bennünk az Úr valakihez?** Vagy talán eszünk ágában sincs menni? Még a családtagjainkhoz, a munkatársainkhoz sem küldhet? **Bele lehet kényelmesedni a tanítványságba,** ez hatalmas kísértés ránk nézve. Itt vagyok a templomban rendszeresen – mondhatod erre. Vagy hallgatom a rádiót, mert érdekel az Ige üzenete. Igen, ezek fontosak és szükségesek, de ez a könnyebb része a tanítványi életnek. A nehezebb úgy szól, hogy küld az Úr és én megyek. Megyek? Bárhová küldhet? **Az Úr által**

elküldhető emberek vagyunk? Hidd el, van, akihez téged küld az Úr, mert rajtad keresztül keres valakit!

Indulunk-e, megyünk-e, ha küld az Úr bennünket? Fülöp mondhatta volna, hogy de Uram, egy néptelen útra menjek?! Nincs értelme. Dehogyan megyek. Induljak egy néptelen útra, ahol a madár se jár? Te magad mondod Uram, hogy néptelen, akkor miért is menjek?

Az Úr azonban mindig tudja, hogy mit, miért kér tőlünk. Nekünk tűnhet úgy, hogy valaminek nincs értelme, de ha azt az Úr mondja, akkor mindig megvan a nekünk rendelt biztos célja egy-egy feladatnak, küldetésnek. Fülöp is indult, mert az Úr mondta. Ennyi oka volt rá. Nem több és nem kevesebb. **Olykor kevés, vagy egyenesen semmi logika nincs abban, amit az Úr mond.** Egy néptelen útra elmenni egyáltalán nem logikus. De az Úr ezt mondta, ezért megyek. A keresztyén élet hitből fakadó többlete ez, mely semmi mással össze nem vethető: mi nem a saját fejünk után kell menjünk, hanem az Úr szavára figyelve indulunk arra, amerre ő küld.

Péter csodálatos halfogásának története is erről szól. Az eredménytelenül végighalászott éjszaka után Jézus egy igehirdetést követően azt mondja Simon Péternek: *Evezz a mélyre és vessétek ki hálóitokat fogásra!* Ebben a mondatban emberileg nem volt logika. Nappal senki nem halászik, éjszaka pedig semmit nem fogtunk, fáradtak, elgyötörtek vagyunk. *De a te szavadra megteszem.* De a te szavadra megteszem – ez a tanítványi engedelmisség kulcsa. **Nem azért teszünk bizonyos dolgokat, mert mi úgy látjuk jónak, hanem mert az Úr úgy látja jónak és ő akarja.**

Egy másik bibliai személy, **Ábrahám** szintén nagyszerű példa az engedelmisségre. Hiszen őt is kimozdítja az Úr a maga kényelmesnek mondható helyzetéből, mert máshol akarja látni. És Ábrahám indul, noha már 75 éves volt. Ábrahám indult, mert az Úr mondta neki.

Van azonban más példa is. Olyan, amelyből azt tanulhatjuk meg, hogy miért ne legyünk engedetlenek. **Jónáspróféta** például tisztán érti az Úr küldő szavát, hogy menjen Ninivébe. És ő elmegy – az ellenkező irányba. S hányszor vagyunk mi is így: értjük tisztán Urunk útmutatását, halljuk, olvassuk az Igét, értjük merre kell mennünk – és mégse megyünk. Megbékélést, bocsánatkérést, vagy –adást, szeretetet, türelmet kér az Úr tőlünk, mi értjük is, de nem tesszük.

Testvérek! Bennünk van az a vágy, hogy *hadd lehessen engedelmes, néked élő gyermeked?* Semmit nem ér ugyanis, ha Istenünk üzenetét megértjük, de nem tesszük meg azt, amire kér bennünket.

Az Apostolok Cselekedeteiről írott könyvben, a 9. fejezetben Saul megtéréséről olvashatunk. Egy mozzanatot emelnék ki abból a történetből:

Anániást elküldi az Úr Saulhoz. Ő pedig megdöbben a küldetésén, hiszen a Krisztus tanítványait üldöző Saulnak nagy híre van, de az Úr szavára indul, találkozik Saullal és elmondja a rábízottakat. **Ezt jelenti az engedelmség. Figyelek, értem és cselekszem az Úr szavát. Milyen gyakran mondhatjuk el ezt magunkról?**

Jézus ugyanis azt mondja övéinek: *„Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendeltelek titeket arra, hogy elmenjeteek és gyümölcsöt teremjeteek.”* Jézus követői tehát az Úr által kiválasztott emberek, akiknek az a feladata, hogy elmenjenek oda, ahová küldi őket az Úr. A missziói parancs ugyanerről szól: *„Menjeteek el, tegyeteek tanítvánnyá minden népet...”*

Alapigénk egyik szereplője, Fülöp, az Úr Jézus tanítványa pedig el is indul oda, ahová a küldetése szól és találkozik az etióp kincstárnokkal.

Újabb nekünk szóló, személyes üzenete az Igének az, hogy **nincsenek véletlen találkozások, akkor sem, ha annak tűnik egyik-másik**. Talán átéltük már mindnyájan, hogy valaki azt mondta nekünk: **téged az Isten küldött**. Nekem az elmúlt héten volt egy ilyen találkozásom. Éppen innen, a templom mellől készültem elindulni, amikor egy kocsifordult az utcába és kipattant belőle valaki. Intett, hogy várjak, majd azt mondta: az Isten küldött ide, jó, hogy látlak. S beszélgettünk másfél órát fontos, lényeges dolgokról. Ha 10 másodperccel később jön az illető, akkor nem találkozunk, de az Úr így rendezte...

Isten küld bennünket emberekhez és rajtunk keresztül akarja üzenetét eljuttatni másokhoz. Vedd észre, értsd meg, hogy téged is küld az Úr és hozzád is küldhet másokat! Az előbb énekeltük: *küldj fiaidból, akik nem hiába élvezik kincsed, hirdessék szavad.* Hívő életünk több mozzanata is benne van ebben az énekrészletben: a küldetésünk mások felé, hiszen Urunk drága kincseit élvezzük naponként és nem arra kaptuk, hogy megtartsuk, hanem arra, hogy másoknak is átadjuk, **hirdessük a csak a Krisztusban megtalálható gazdag életet**. Ezt is énekeltük: *Lásd millióknak lelke megkötözve rabláncként hordoz, sötét bűnöket, nincs kitől hallja, Megváltónk keresztje, mily gazdag élet kútja lett neked.* A Krisztus keresztjében megtalált gazdag élet megélése és hirdetése a feladatunk. Hány embernek mondtuk már el, hogy van a bűneinkre bocsánat Krisztusban? Sőt, hogy a Jézus feltámadása által örök élete van a benne hívőknek? Vagy elhallgatjuk ezt a gazdagságot?

Az Úr küldő szavára mondhatunk igent is, nemet is. Sőt mondhatjuk, hogy megyek, és mégse indulok, s mondhatjuk, hogy nem megyek, és mégis indulunk, ahogyan egy jézusi példázatban van. A legjobb, a legáldásosabb azonban az, ha az ember azonnal igent tud mondani az Úr küldő szavára és el is indul. Fülöp így tett. **Elindult a néptelen úton és bizonyos idő múlva – erről**

nem számol be Igénk – **találkozik az etióp kincstárnokkal**. Ma ezt úgy mondanánk, hogy a pénzügyminiszterrel. Ez a magas rangú tisztviselő pedig Isten Igéjét olvasta.

Vajon hány ország vezető embere veszi kezébe a Szentírást? Hány vezető tisztséget betöltő embernek fontos Isten szava, útmutatása? Imádkoznunk kell olyan vezetőkért, akik ismerik és megtartani igyekeznek a Biblia tanításait. Könyörögnünk kell olyan emberekért, akik merik képviselni az Urat egy ország előtt is. Fontos döntések kapcsán nem felejtik el az Urat megkérdezni az adott témában.

De tekintsünk önmagunkra is az Igének azon mozzanatánál, hogy a kincstárnok az Igét olvasta, és vizsgáljuk meg: **mimilyen gyakran olvassuk a Szentírást?** Sok református soha nem olvassa a Bibliát. Ha csak egy is lenne, már az is sok lenne, de számuk meghatározhatatlanul sok. Ez megdöbbentő dolog. Isten akar hozzánk szólni, s minket nem érdekel? Gondoljunk el azon, hogy örülnénk annak, ha a kedvenc sportolónk, énekesünk, színészünk naponta beszélne hozzánk? Bizonyára igen. És ha a világ Ura akar szólni, az nem érdekel? A Biblia ugyanis Isten kijelentése, Urunk akar megszólítani minket naponta általa.

Református egyházunk az Ige egyházának tartja magát. Hitünk és életünk zsinórmértéke a Szentírás. A reformáció egyik jelmondata úgy hangzik, hogy **Sola Scriptura**, vagyis Egyedül a Szentírás. **Ez a mérce, az irányvonal, amihez az egész életünket szükséges igazítani.** Vagy nem is olvassuk? Nem is vesszük komolyan? Akkor pedig igencsak csodálkozunk, amikor odajönnek hozzánk emberek és úgy beszélnek a Bibliáról, mint a papok szoktak a szószéken. Érvelnek, magyaráznak, bizonygatnak, mi pedig nem tudunk mit szólni, mert annyira nem ismerjük az Igét. Olykor bizony a lesajnált kis vallási közösségek tagjai könnyedén idéznek a Bibliából, mert ismerik, olvassák, tanulmányozzák és **egyházunk tagjai sokszor csak annyit tudnak mondani, hogy én református vagyok, az is maradok, ne zavarjanak, kérem.**

Az addig rendben van, hogy valaki tudja, hogy ő református, de ez milyen módon jelenik meg az életében? Bibliás református? Ismeri Isten Igéjét, vagy alig-alig valamit a Szentírásból? Tudok-e érvelni a Biblia alapján? Akár a Biblia üzenetét kiforgatókkal szemben is, vagy csak hátrébb húzódok?

Az etióp kincstárnok, pénzügyminiszter olvasta az Igét, noha nem értette. Ebből az az üzenet hangzik felénk, hogy **olvassuk az Igét akkor is, ha nem értjük.** Vannak mondatok, szakaszok a Szentírásban, melyeket nem értünk. Még mi, lelkészek sem. De ez ne tántorítson el az Ige olvasásától. Kérhetjük Isten Lelkét, hogy világosítsa meg előttünk az Ige üzenetét, s van, hogy minden emberi segítség nélkül ez meg is történik. Isten Lelke egyszer csak eljuttatja

szívünkhöz az adott Ige üzenetét, jelentését. De van olyan is, hogy az Úr küld valakit, akin keresztül eljut hozzánk az Ige.

Talán ismerős az a rövid történet, mely szerint két ember beszélget és az egyik így szól: Tudod, *engem nagyon zavar, amit nem értek a Bibliából*. Mire a másik így válaszol: *Engem pedig az zavar, amit értek belőle*. Amit megértünk az Igéből, és mégsem tesszük, azok zavarjanak csak nyugodtan. Mert törekednünk kell az Ige megértésére, de a megvalósítására is!

Fülöp és az etióp kincstárnok beszélgetni kezdenek még pedig az Igéről, mert éppen azt olvasta a magas rangú tisztviselő. **Érted is, amit olvasol?** – hangzik a kérdés Jézus tanítványának ajkáról. *Hogyan érteném, amíg valaki meg nem magyarázza?* – kérdez vissza a kincstárnok. Világos és őszinte beszéd.

Vágyakozunk az Ige megértésére? Ha igen, akkor járjunk el a templomba, az istentiszteleti alkalmakra. Nekünk, lelkészeknek nagy felelősségünk van abban, hogy érthető-e az, ahogyan magyarázzuk az Igét. Van néhány fontos kritériuma az igehirdetéseknek. A biblikusságon és a gyülekezetszerűségeken túl az *érthetőség*, az *egyszerűség* is ezek közé tartozik. Hogy mennyire? Mondok egy példát! Lekonfirmálásom után is jártam rendszeresen templomba és egy vasárnap délelőtti istentiszteleten a lelkészünket helyettesítette egy idős lekipásztor néhány településsel messzebből. Amikor véget ért az alkalom az emberek a templomkertben még beszélgettek egymással. Én is ott álltam közöttük. *Nagyon szépen beszélt a tiszteletes úr* – mondta valaki. Többen is hasonlóan érezték és megerősítették e véleményt. Mígnem egy hívő asszony megkérdezte: **És mondott-e valamit, amit üzenetként hazavihetünk?** Senki nem szólt egy szót sem, hanem csendesen, sietősen hazaindultak az atyafiak. Én pedig ott maradtam még egy rövid ideig ezzel az idős nénivel és azt mondtam neki, hogy szerintem nem az Igét magyarázta a lelkész. Szerintem se – jött a válasza. Ez minden volt, csak nem igemagyarázat. Hosszan és sokat beszélt, de nem volt igei üzenete... Szépen beszél a pap, vagy mond is valamit? Valami olyat, amit az Úr rábízott? Nagyon nem mindegy. Fülöp is szépen és hosszan elbeszélgethetett volna az etióp kincstárnokkal, de tudta, hogy küldetésben van. Neki Jézust kell képviselnie akárkivel találkozik is. És meg is tette.

Tudunk-e Fülöpök lenni mások számára? Ez is nagy kérdése igeszakaszunknak. Ugyanis Fülöp abból az ézsaiási részből kiindulva, melyet olvasott, de nem értett a kincstárnok, beszélt Jézusról. Elmondta neki, hogy ez a szakasz Jézusról szól. Benne teljesedett be. Isten Fia, az Úr Jézus Krisztus közénk jött, ő vállalta a szenvedést értünk is, helyettünk is, miattunk is.

Ismerjük az Igét annyira, hogy másoknak beszéljünk róla? Ismerjük Jézust annyira, hogy másoknak beszéljünk róla? Csak arról tudunk

bizonyosságot tenni, ami bennünk van. Ha Krisztus él bennünk, arról tudunk beszélni. Ha még nem él bennünk, akkor az maximum egy ködös valami lehet, de nem egy engedelmes, az Úrra mutató bizonyosságtétel.

Krisztus tanítványai bizonyosságtévő emberek. *Örömmondó békekövetek,* akik hirdetik a Szabadítót, az Úr Jézus közénk jövetelének értelmét, célját, ránk nézve való minden áldását. Krisztus nélkül nincs bűnbocsánat, sem örök élet. De Krisztusban mindezt megkaphatja mindenki, aki hit által elfogadja. Ám először hallania kell erről embertársainknak. Lehet, hogy éppen tőlünk. **Vegyük komolyan azt, hogy használni akar bennünket az Úr. Legyünk vele és mellette, majd engedjük, hogy elküldjön oda és azokhoz, akikhez akar. S ne felejtsünk el róla bizonyosságot tenni, rá mutatni az Úr Jézusra, akire mindenkinek – személyválogatás nélkül – szüksége van. Ámen**

(Katona Béla református lelkész)